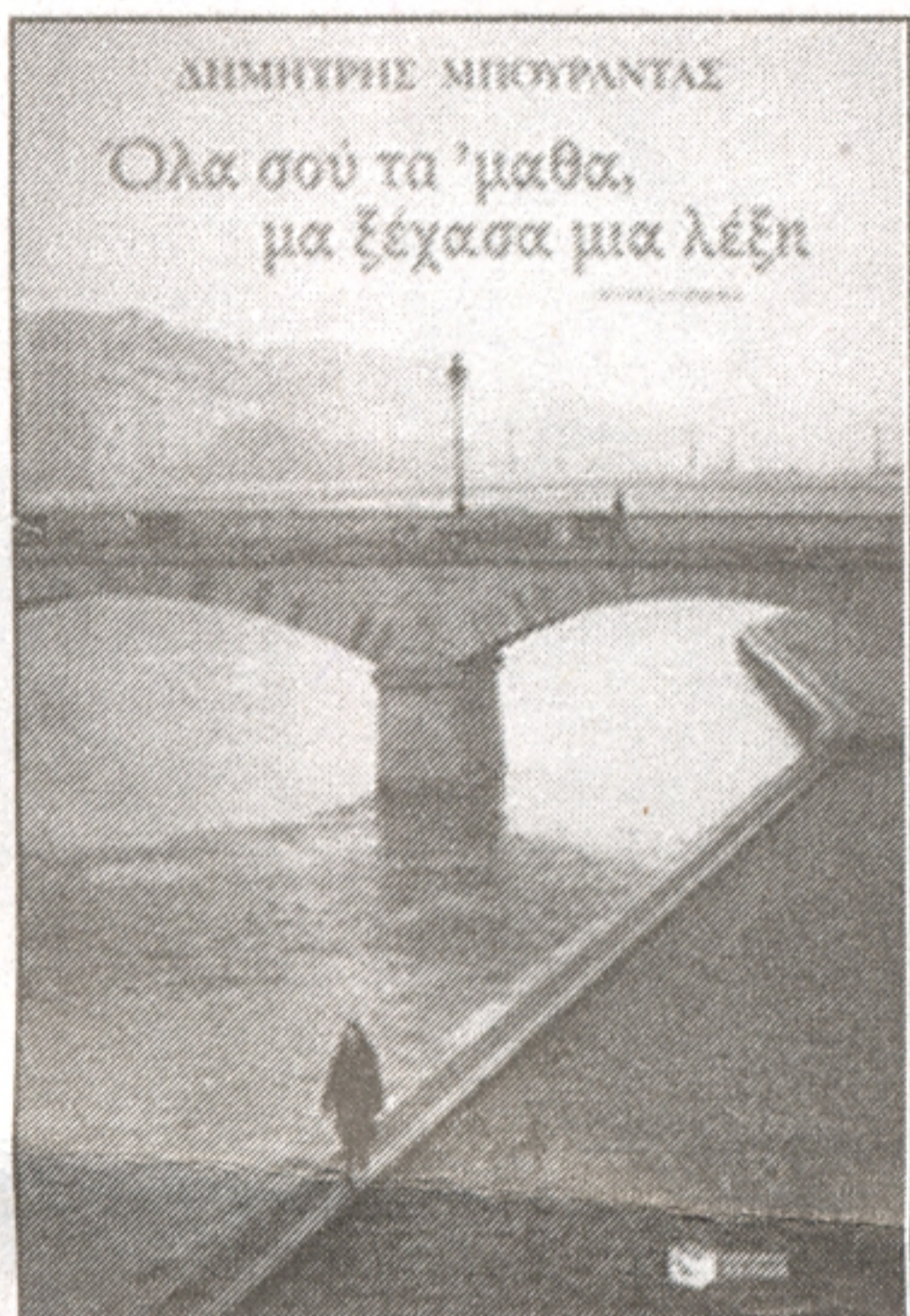

ΔΙΑΒΑΣΤΕ...

«Όλα σου τα 'μαθα, μα ξέχασα μια λέξη»

Ο καθηγητής Νίκος Αλεξίου προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει αν ζούσε έναν εφιάλτη στον ύπνο του ή την ωμή πραγματικότητα. Ξαφνικά ένιωσε πως κατέρρευσε ένα κομμάτι του εαυτού του: η υπερηφάνεια που ένιωθε κάθε φορά που σκεφτόταν ότι θ' άφηνε πίσω κληρονομιά του την Άννα μετατράπηκε σε αγωνία, ίσως και ενοχή. Το μυαλό του και η ψυχή του βασανιστικά αναζητούσαν αυτοκριτική και λύση. Έπρεπε τώρα να ψάξει από την αρχή, καρέ καρέ, τη ζωή της Άννας και τη δική του ευθύνη σ' αυτή. Μόνη σωτηρία της ψυχής του ήταν η μετάνοια. Να της ζητήσει συγγνώμη για όσα έκανε ή δεν έκανε και την έφτασαν ως εδώ, να βρει τι ξέχασε να της μάθει. Κι αν μπορούσε, να της το μάθει έστω και τώρα. Πριν να είναι αργά. "Αν είχαμε δυο ζωές, δε θα σκεφτόμουν ποτέ να γράψω τούτο το μυθιστόρημα. Δε θα ωφελούσε ούτε εσάς ούτε εμένα, θα ζούσαμε την πρώτη μας ζωή σαν πρόβα, σαν δοκιμή, για να μάθουμε να ζήσουμε όπως θα θέλαμε τη δεύτερη. Αν πεθαίναμε δύο φορές, είναι σχεδόν βέβαιο ότι τη δεύτερη θα πεθαίναμε καλύτερα από την πρώτη. Δυστυχώς δεν είναι έτσι. Η ζωή μας είναι μόνο μία, και μάλιστα μικρής διάρκειας. Αυτό το θέατρο μπορούμε να το παίξουμε μόνο μία φορά. Χωρίς πρόβα, χωρίς δοκιμή. Γι' αυτό, πρέπει να το παίξουμε όσο γίνεται καλύτερα και για μας τους ίδιους και για όσους αγαπάμε.

Εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗΣ
σελ. 375, ευρώ 19